

เล่าเรื่องอื่นแทนเรื่องโคโรไม่ได้หรือ

อนันต์ โอกฤษ

ลุงเพช นครหลวงกรุงเทพธนบุรี เวลา
เท่าไรไม่สำคัญ แต่จำได้ว่าเป็นปี ๒๕๐๓
ผมกำลังเดินกลับบ้าน ผ่านบ้านคุณสมศักดิ์
ปาดัน เขาเห็นเข้าจึงทักอย่างคนคุ้นเคยว่า

เฮ้ย อนันต์ นายจะไปโคโรไม้ม เขาให้
อุ๊อะ ไอ้หมอนี่พูดอย่างกะมันจะให้ทุนเองนั่นแหละ ผมนึก

จากนั้น เราก็คุยกันเป็นนาน

ตอนนั้น ผมเรียนอยู่ที่ธรรมศาสตร์ เรียนไปยังงั้น
เอง เรียนแล้วก็ลองสอบกับเขาไปชนิดที่เรียกว่า
ถ้าได้ก็ดี ถ้าไม่ได้ครวหนาก็สอบใหม่ สอบไป
เรื่อย ๆ นาน ๆ เข้า เมื่อมันจะไม่ตกแล้ว มันก็คง
จะได้ขึ้นมาเอง และเมื่อสอบแล้วผมก็ให้เพื่อน ๆ
ไปคุุผล ส่วนมากก็เหมือนคาดว่าต้องตกวิชานั้น ๆ
แล้วก็จริงเหมือนให้โหรหลวงทำนาย

สงสารพี่ชายด้วย ที่ทำงานได้เดือนหนึ่งไม่ถึงพัน
แต่ต้องแบ่งให้ผมจ่ายเสียเดือนละหลายร้อย คิคๆ
คุณแล้วก็ชอบคุณสมศักดิ์ว่า

นายไปไต่ถามมาจากไหนวะ
ก็สำนักจุฬาราช ใจ

คุณประสิทธิ์ สัสดีพันธ์ ซึ่งอยู่บ้านเดียวกับคุณ
สมศักดิ์ ไต่ยินเสียงเราคุยกันข้างนอกก็โผล่ออก
มาดู พร้อมเสริมว่า

เออ จริง น้ออีกที่เพิ่งกลับมาจากสำนักจุฬาราช เหมือนกัน ไม่เชื่อ
ลองไปถามที่สมรดิ

พี่สมร (เดี๋ยวนี้คุณหญิงสมร สุวรรณศาสตร์)
เป็นเลขานุการสำนักจุฬาราชมนตรี ผมไต่ยินเขา
อ้างอิงอย่างแข็งขันอย่างนั้น ก็นั่งลงฟังเขาเล่าถึง
ความเป็นมาของทุนดังกล่าว

ทุนนี้เป็นทุนซึ่งรัฐบาล U.A.R. มอบให้ทาง
สำนักจุฬาราช ในฐานะองค์การมุสลิมทั่วประเทศ
ไทย เป็นผู้คัดเลือกนักเรียนส่งไปปีละ ๑๐ ทุน
เพื่อเรียนวิชาการทางด้านภาษาอาหรับ และ
กฎหมายอิสลาม โดยที่ทางรัฐบาล U.A.R. จะเป็น
ผู้ออกค่าเดินทางทั้งขาไปและกลับ ตลอดจนค่า
หอพัก ค่าอาหารการกิน และค่าเล่าเรียน ทุนนี้

กำหนดให้เรียน ๑ ปีก่อนที่จะเข้าเรียนวิชาต่างๆ ตามสาขาที่ต้องการ ในมหาวิทยาลัยอัลซซฮารเป็นเวลา ๔ ปี จึงจบหลักสูตร

วันรุ่งขึ้นทางสำนักจุฬาร ก็มีชื่อผมไว้พิจารณาด้วยอีกคนหนึ่ง

หลายวันต่อมา เมื่อทางสำนักจุฬาร ได้มีการคัดเลือกนักเรียนกันแล้ว ผมก็ทราบว่า ชื่อผมก็ติดอยู่ในจำนวน ๑๐ คนนั้น ให้ทางสถานเอกอัครราชทูต U.A.R. ทดสอบอีกทีหนึ่ง ท่านเอกอัครราชทูตเป็นผู้ทดสอบเอง เราผ่านการสอบอ่านภาษาอาหรับอย่างเปลี่ยๆ (อย่างผมนี้เปลี่ยมากหน่อย) แต่ท่านทูตฯ ก็ไม่ว่าอะไรนอกจากเตือนอย่างแข็งแรง ให้พวกเราทั้งหมดขยันหมั่นเพียรอย่างจริงจัง ฯลฯ รวมทั้งบอกว่าในประเทศ U.A.R. มันก็เหมือนๆ กับประเทศอื่นๆ ทั่วโลกคือ เมื่อมีคนดีแล้ว ก็ต้องมีคนชั่วปะปนอยู่ด้วยเสมอ ท่านจึงเตือนให้ระวังนักล้วงกระเป๋าตามทีคนอัดแอ และบนรถเมล์ เมื่อจบโอวาทแล้วเราก็กล่าวคำอำลา เดินออกมาด้วยหัวใจที่คืนเต้น เพราะความหวังมีมากขึ้นทุกที

ไม่กี่วันต่อมา ทางสำนักจุฬารก็เรียกตัวให้ไปรับตัวเครื่องบิน

ข่าวการไปเมืองนอกของพวกเรา ทั้ง ๑๐ คน ก็แพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว

การเลี้ยงส่งคนนั้นที่นั่น คนนั้นที่นี้ ก็ตั้งอยู่ไม่ได้ขาด

แต่ตัวผมเอง มีวัตถุดิบอยู่กับอีมัยคาโต ขนาด ๓๕-๒๒-๓๖ คนหนึ่งเสีย คนอื่นๆ จึงไม่มีข่าวการเลี้ยงส่งผมเลย นอกจากการเลี้ยงส่งหมู่ ทั้ง ๑๐ คน ที่ทางสำนักจุฬาร จัดร่วมกับสมาคมสงเคราะห์ไทยมุสลิมแห่งประเทศไทย และสมาคมนักเรียนไทยมุสลิมภาคใต้ เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ผมจึงผมลงไปหลายกิโล เพราะไม่มีใครเลี้ยง

วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๓ วันนั้นคนแน่นสนามบินคอนเมืองเราจะเดินทางกันแล้ว ใครต่อใครมาส่งใครต่อใครกันมากมาย และใครต่อใครก็ร้องไห้อาลัยใครต่อใครกันหลายคน แต่ท่านจุฬาราชมนตรี คุณหญิงสมร พ.ศ.ท. สุขัยชัยสุกุมลย์ (ยศในเวลานั้น) และ ท่านหะยีซำซุกดินอุมร์ ต่างก็อวยพรให้แก่พวกเราทุกคน

พวกเราเอาของไป ซัง-เซ็ค กันตั้งหลายชั่วโมงแล้วจึงมีเสียงประกาศให้เตรียมตัว สักครู่ต่อมาเวลา ๑๗.๐๐ น. เศษ (หลังจากที่ Delay เลียหลายชั่วโมง) เครื่องบินยี่ห้อ Swiss Air ก็วิ่งมาจอดป้ายสนามบินคอนเมือง ตอนนั้นอยากนึกว่ากระเป๋าเครื่องบินคงจะเป็นนกหวีดบอกสัญญาณให้จอดรับ-ส่งผู้โดยสาร แล้วกำชับว่า "จอดป้าย" เพราะว่าคนขับจะขับเลยป้ายเหมือนรถเมล์ เพราะกำลังเร่งรีบจะทำเวลา

(ยังมีต่อ)